

תזונה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

נוצד יתנו שתת' לו חוזה ללא רבית...
אם אין לו רבי, הוא לא יכול שתת' לו שכנתו

ראו עמוד 9

ערב שבת קודש פ' ואתחנן, שבת נחמו
חי' תהא שנת נפלאות טובה

רמז

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

הדובר נגד החזרת שטחים

לפנינו אגרת נדירה מר"מ שליט"א מתאריך 17 במרץ, ובה נבואה גלויה בנוגע למה שיקרה אחרי מלחמת יהל"פ ר"ח ניסן תשל"א, ובה נבואה גלויה בנוגע למה שיקרה אחרי מלחמת יהל"פ ר"ח ניסן תשל"א. אף שמנהיגי לא לערב את כ" בניינים הנאים הלן, וכמוכר גייך בדיבורנו כאן – מצאתי לכפון, בתור יוצא מן הכלל, לכתוב הפה לקמן, כיון שדברי בזה פאו בהמשך לאחד הנושאים בשיחתנו ועליו אכתוב –

סרכים הנדבר בזה בהתעודות שייך זו וכן יומיים לפני זה בשירה עם מר מ. ב. שי: שאלוני מהי הסיבה אשר לאחונה הפסקתי לדבר עייד שלילת החזרת השטחים המשותפים, אף שלפני זמן כן דברתי בזה ופמה פעמים –

עניתי שהסיבה פשוטה, כי נשתנה המצב בעיקרה. דברתי בזה כל זמן שהי' הענין מעשי והייתה אפשרות לא להחזיר, וקוייתי שאולי עייד דיבורי [בחסאן, וכשלא הועיל – בפומבלי] אתרום להכרעת הדעה של אלו האומרים לא להחזיר (ובמילא יעמידו את ואשנינטון וכי בפני עוצות – יקינו ישובי קבע אזרחיים בשטחים וכי). נאחה הדעה – להחזיר (ונתפסים בין איו"ה והותחל הלחץ). וכמו שאמרתי לפני כ"ש שבועות – היי כבר לאחר ההחלטה להחזיר, ושארם אל שייד – בחכרות וכיו"ב. ועתה כבר אין הויכולת לחזור בה – מפני הלחץ ולפי ידיעותי ממקור (שעייע היי) נאמן בהחלט, לא יסכימו בואשנינטון בשום אופן למלחמה ואפילו לחמש של מלחמה במזרח התיכון, ולא ימנעו גם מהפסק הסיקת נשק וגור ככלל – וכבר המציאו "יתרוץ" שאין זה לחץ היי, כי"א העדד סיוע והשתתפות בפעולה שאינה לרצונם – ואז אין אפשרויות להחזיק בשטחים וכי: וכשינגטון מבניים זה). וכשאין תועלת ואין זה מעשי – אין מקום לדבר עייד.

נוסף על האמור מכבר – שדיבור בהאמור יכול לפתע בהמיימי לקבל עור מאקסימאלי עבור ההחזרה. ועוד: כיון שעתה אין ענין דסקנת נפשות אלא להגדיל העור כנייל – אסור לסכן נפשות דאנשי צה"ל עייד.

אבל בטח [כאם היי] תתעבב ביאת משיח צדקנו] כשיבוא זמן הבחירות יכרו בניי מי הם אלה אשר תיכף ומיד לאחר נאחן המפליא של מלחמת ששת הימים התחילו במיימי איד להשתחרר ולהפטר משטחים המשותפים

(ובפרט שבאם, היי, הניסיה דשנת 1971 תביא לתוצאות דומות להתניגה דשנת 1956 - ויזדקק עוה"פ לנואחן מפליא, היייל יחצו לאחרי הנאחן להתחיל עוה"פ במיימי דומה וכי) וידעו מי הם אלה המאמינים – וגם בנוגע למעשה בפועל – בשלילמות ארץ הקודש ובשלילמות גוי קודש ובשלילמות תורתנו הקדושה.

עייד בנוגע לנדויד.

– המקור בתעודת נאמר רק להיחיד ולא ברבים בהתעודות. והטעם מובן.

3 דבר מלכות

מה עשה עד עתה לקירוב הגאולה?... / משיחת ש"פ ואתחנן ה"תשמ"ח

8 זמן הגאולה פרסום ראשון בלה"ק

לשם מה צריכים בניי? / הקשר דפרשת השבוע והגאולה

10 מסימני הגאולה

נמצאים ב"שנה שמולך המשיח גולה בה" / סימני הגאולה בדרונו

12 "המעשה הוא העיקר"

לימוד בעשרה בעניני הגאולה / הוראות למעשה בפועל

13 וילחום מלחמת ה' - וינצח! פרסום ראשון בלה"ק

מיתו יחודי הוא מהדברים ד"הרג ואל יעבור" / שלימות העם והארץ

15 אג"ק – פרסום ראשון

הדיבור נגד החזרת שטחים / אגרת נדירה מחרבי

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כייק אדמו"רי מלך המשיח שליטי"א

יוצא-לאור על-ידי: תלמיד ה"קבוצה", "חידולי בני דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770

סניף ארה"ב: 11213, תלמיד ה"קבוצה", "חידולי בני דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770

סניף ארץ הקודש: שובל האמונה 9, קריית-שמואל, חיפה • טלפון: 840-3153 (04)

דואר אלקטרוני: yeh@areviston.net.il • אינטרנט: <http://www.mosheach.net/blind>

מה עשד עד עתה לקרוב הגאולה?..

– על כא"א לעשות חשבון צדק בנפשו • ובפרט ע"י החתבוננות שמיח צדקנו עומד ומצפה בקוצר רוח לגאול את ישראל • לאחר שכא"א ישלים את התלי בו להחיש את ביאת המשיח, ומכיון שמיח צדקנו בכבודו ובעצמו עומד וממתין לפעולה שלו, הרי מובן גודל האחריות המוטלת עליו, ביחד עם גודל הזכות בו • כשיבוא משיח צדקנו בקרוב ממש, יודה לכא"א על פעולתו להחיש ביאתו, לא רק הודי' בלבד, אלא יוסף ויתן מעניניו

משיחות ש"פ ואתתנו, שבת נהמו, ט"ז מנחם אב ה'תשמ"ח – מוגה

כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו הכריז – דוגמת הדור שנכנס לארץ לאחר משה בשעתו אז – "לאחר לתשובה לאלתר עשר באב שב "כלו מתו מדבר", ואז נעשו לגאולה", והודיע, שכב נסתרימה כל העבודה, ולא נותר אלא "לצאתה הכפתורים"², ו"לעמד שכתוב בהן (בפרשתנו!) חיים כולכם חיים"³. ולכן, בעמדתו בסמיכות ממש להמשיח עשר באב, שב מדוגש ביותר שנמצאים בסיום הגלות ד"מדבר העמים"⁴, ו"עומדים להכניס לארץ", באופן של גאולה נחזית שאין אחרי' וממלא, דבר ברור הוא שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות, ודור הראשון של הגאולה

(4) ד, ה.

(5) פרש"י תוקת ב, כב.

(6) יחזקאל ב, לת. וראה בהי"ד ר"פ מסעי. ועוד. לקח"ת

ר"פ מסעי. ובב"ע.

(1) "יקריאה והקדושה" תשי"א-ב.

(2) דאה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(3) א"ת"ק שלו ח"ד ריש עי רעס. וט"ע.

גילוי עריות – כפשוטו שלוקחים גוי', ונוסעים לזינה (ששם נהי' המקום לזו), או לקפריסין, ומקבלים פתק שהיא יהודי', ולאחמ"ל מחתנים והדי זהו ענין של גילוי עריות. ועד"ז שפכרת דמים ועבודה זרה כמדובר בה בפשטות, ואין להאריך בה בכוחם של ישראל בלי סגי נהור.

ובפרט זה יכולים ללמד מאותם ששה שרים שיצאו מחממשלה ועי"ז הם איבדו את פרנסתם.

אפשר כבר לגלות את הסוד, ישנה עכשיו כבר תוכנית – בניתיי עוד לא גלוי כדי לא לעשות רעש בארץ – שרוצים למסור את חברון, שכס ויריחו, ורוצים לעשות את העיר העתיקה למקום של כל הדתות, והשאלה היא רק כיצד להציג אותה בגלוי באופן שכל האנשים לא יתפסו מה עושים כאן. אזי נפלו על המצאה להכניס לשמה משגיחים וכו', ושהמצב יחזור לקדמותו.

עד עתה היו עוד כמה עיזי פנים שצעקו נגד המזירה, אבל עכשיו הם נשתתקו, מדוע?

כיון שאלאחרונה התפתה כסא בממשלה, ומנהלים משא ומתן שלם כדי לתת את הכסא לאחד כזה שעד עתה צעק, בכדי להשתיקו, והוא יהי' שר או לכה"פ סגן-שר.

וכאשר הוא יצחק שלא ייצא מהממשלה, לא יהי' לה (לצקקת) מקום כלל, כיון שעד עכשיו הוא אחז בדיק הפך, ובאמת הוא בעצמו לא יכול להיות בטוח בכסאו, שהרי כבר הי' לעולמים שהם הבטיחו, ולפועל לא נתנו.

שאלתי אותו, מדוע הוא הפסיק לצעוק? הוא ענה, שמנהלים אסיפות שקטות. שאלתי אותו, אולי האסיפות הם בנוגע לכסא – איזה כסא לתת לו? אזי הוא לא ענה לי מאומה, ובמילא לא יכולתי להמשיך לומר כלום.

וחם חושבים שבמשך הזמן זה ידגג, עי"ז כפי שהי' בנוגע לכמה ענינים, אבל הענין שלי הוא לא להכנס לשום מחלוקת, לא עם החייד ולא עם הציבור, מה שאני כן יכול, זה לפרסם בהגים שכל הענין ד"מיוהו יהודי" בתקופ עומד, ושלא יחשב שהמצב משתפר וכו', אלא הכל נשאר כשהי', וחם לא עומדים לשנות זאת.

. . . הכל ענין אחד, היות וחסר בתוקף החדוש לומר שיהודים נשורים יהודים "המבדיל גם בתוקף החדוש לומר בוויניטוטון שארץ ישראל שייכת ליהודים, כיון ש"ברצונו נתנה לנו" וכו', וברית בין הבתרים עם אברהם.

והי רצון שהקב"ה יעזר שמישיח יבוא, וכפי שר' לוי יצחק מברדיטשוב אמר: רבנו של עולם תביא כבר את משיח מהר כיון שתכתיב כבר לא יהי' לך למי להבליא... על"פ יהודים שומרי תורה ומצוות תמיד ישאר, ולעולם לא יתבטלו ח"ו, והחילוק יהי' רק בכמות, אבל באיכות הם תמיד ישאר.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ מסעי' ה'תש"ז - בלתי מתורגם)

מילדו יזהודי הוא מהדברים ד"יזהוג ואל יעבור"

פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המקד"

. . . אותו הדבר גם ב"מיתו יהודי", שהיהודים אגם מאמינים בענין ד"המבדל בין ישראל לעמים".

שאלתי אצל אחד: באם לא זקוקים לגור כהלכה, מדוע צריכים להטריח יהודי שהוא יגיד דוקא, לכאורה גם גוי ה' יכול לגיד באופן כזה, יעשו אופן מיוחד שגם גוי יוכל לגיד, מדוע צריכים להטריח יהודי דוקא, הרי בין כך זה לא ע"פ הלכה?

הגוי יראה האם הגוי השני (שבא להתגיד) מתכוון באמת, והאם הוא מוכר כמה ענינים ביהדות, הוא ישאל אותו האם הוא שמע אודות אברהם יצחק ויעקב, והרי זה בדיוק כמו להיות אורת, שאין לזה שייכות כלל לדת כו', וא"כ, הרי אפשר לקחת גוי, אדם ישר שיעשה זאת, ושיבית את ההוא (שדוצה להתגיד) האם הוא יודע כמה מילים בעברית, ואזי הוא יגיד אותו...
[שאלתי אותו שאלה זו ולא קיבלתי מענה.

לאחרונה נהי' סדר חדש שלא עונים... כיון שאין לו תשובה, ובאם הוא יענה ללא חכמה מוקדמת אזי יפסדו אותו, במלוא לא עונים כלל. ולכאורה, כשאני שואל ואין לד מענה, יוצא שאני צדיק, אבל גם זה לא, אלא אם יש לד קשיא, אז יש לד קשיא].

באם א"י היא מדינה דמוקרטית - מדוע אין בבת המשפט העליון גוים, שהרי לפי אחוזי הגוים המצויים בארץ ישראל יוצא שצריכים להיות שם (בבהמ"ש העליון) שני גוים, שהרי בארץ ישראל ישנם מליון גוים, אזי שיושיבו שם שני גוים והם יתירו גרושה לכהן וכו'... אז ב"ה שעוד לא עלו על זה, אבל מהי' הראי' שזה לא יקרה מאוחר יותר?

לאחמ"כ נפלו על המצאה שמודע לא יכולים לצאת מהממשלה, כיון שזה נוגע לכמה וכמה משפחות שמתנפסים זהה, ובאם יצא אז כו"כ משפחות דתיות יאבדו את משרתם וכו', ובניהם ישנם גם כו"כ משפחות של לויבאוטוטי.

במלוא הוא טוען ממה-נפשו, גם אם הוא ייצא הרי הגזירה תשא, ומדוע שבינתיים כמה יהודים יאבדו את פרנסתם.

עניתי לו ע"כ, שישנם שלשה עברות שעליהם "הרג ואל יעבור", והרי אין הפרדש בה "הרג" דוקא ולא דבר קל יותר (מהרג), אלא אדרבה **אפילו** יהרג, וכל-שכן דבר קל מזה. ובגניזן דה"מיתו יהודי", ישנם כל שלשת הענינים דגילוי עריות, שפיכות דמים וע"י:

רוחניים, החל מלימוד התורה, "תורה חדשה מאתי תצא"¹³, והן ענינים גשמיים, ש"הטובה תהי' משפעת הרבה וכל המעודים מצויין כעפר"¹⁴.

וענין נוסף המודגש ביותר בדורנו זה - עבדות השליחות לפעול על הזולת:¹⁵

כ"ק מו"ח אדמו"ר גשיא דורנו - "הגשיא הוא הכל"¹⁶, "לב כל קהל ישראל"¹⁷ - הטל על כלא"א מאנישי הדור שליחות קדושה להיות ע"ר להארי"¹⁸, להאיר אחרים, ע"ר ה' נשמת אדם"¹⁹, דכל אלו הנמצאים בסביבתו (נוסף על בני ביתו כו'), וכל מקום שדו מוגעת, שאירד ב"ער מצוה ותורה אור"²⁰, אשר, ע"י מבטלים את חשכת הגלות ומביאים את אר המאלה"²¹.

ופרטי הדברים דעבודת השליחות - הלא הם כותבים בייבוי אגרות-קודש שלו, בשיתותיו ובמאמרו כו', וצריך להיות -

דאבת חנם - ראה יומא ט, ב', ואדרבה - חוספת באבת ישראל ואחות ישראל.
(14) פרישי' חוקת בא, כא.
(15) המבי' הלי מלכים פ"א ה"ו.
(16) דאה לקי"ש ח"ב ע' 484 ואילך. ושי' ראה גם סה"ש תש"א ע' 136 שחסיד הוא דוגמת האישי שמדליק פנסו החורב כו'.
(17) משלי כ, ב.
(18) שם כ, ג.

(19) להיך מקי"ת ריש פרישתו: כי להיות עו"ה הוא תקולם והחומר עב כפול ומכופל ועוד לרבות בנות... ה' הוי' נשמת אדם שהוא ה' המאפי הארץ שם הוי' בבחי' גילוי לחאיר את חיעו"ה" לראתפא שרובא לתורה... וכמה ריבוא נשמות שנים כמה ריבוא נות, שלפי ריבוי החושך ועכ"ז הפפל ומסופל כו' צ"ל ריבוי הנרות בשמות כו'.

¹³ דהתי' שנים בסמי הד"ס דחמשה נסור באב מודש חנין דאבת שדא ואחות שדא (ראה שחת שי"ז באב ותעמי ט"א ובחשה 405).

בכל הקשור לקירוב הגאולה, כולל ובמיוחד - הצפ"ה, הבקשה והתפלה על הגאולה (ע"ד ובדוגמת תפלת משה, תקט"ז תפלות, כדי לפעול הכניסה לארץ באופן של גאולה נצחית).
על כא"א לעשות חשבון צדק בפשו: מה עשה עד עתה לקירוב הגאולה?...

ובפרט ע"י ההתנוגות שמשיח צדקנו עומד ומצפה בקוצר רוח לגאול את ישראל (כמונן מדברי הגמרא שאינו מתיר שני נגעים בחד שלא יתעכב כדי קשידת שני נגעים, כמונכר לעיל²²) - לאחרי שכא"א ישלים את התלי ב' להחיש את ביאת המשיח, ומכיון שמשיח צדקנו בכבודו ובעצמו עומד וממתין לפעולה שלו, הרי מובן גדל האחריות המוטלת עליו, ביחד עם גדל הזכות כו', שלכן, כשיבוא משיח צדקנו בקרוב ממש, יודה לכא"א על פעולתו להחיש ביאתו, לא רק יהודי בלבד, אלא יוסיף ויתן מעניניו, הן ענינים

(7) וכפס"ד הרמב"ם (הלי תשובה פ"א ה"ד) שיע"י "מצוה אחת" (במשלה, בליבו או במחשבה) להכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לפי זהות וגו' לו ולתם תשובה ותצלה".
(8) כפס"ד הרמב"ם (הלי מלכים ה"א) "כל מי שאינו מאמין בו (במלך המשיח), או מי שאינו מחכה לבואו, לא מטיא רבאים בלבד הוא כופר, אלא בתורה ובמשי רבינו כו"ו" ולי' שטעם החיוב (לא רק להאמין בו, אלא גם להיות) - אף נאפ"י ונגעניעם ליהב תוספת מביאים ליי' רגש של צער כו' - כדי שיתפלל יותר ויבקש על ביאתו, וע"י יחיש ביאתו בפניעל ממש.

(9) סנהדרין ע"א, א.
(10) קונטרס משיחות ש"פ דברים ס"ט.
(11) שיע"י נא, ד, ויק"פ פ"א ג.
(12) קונטרס סיוס חותום הלי מלכים (וספרו בבלל).

(13) נוסף על המורה מצד החיוב ד"אבת צדק כמור", "כלל גדול בתורה" (תו"כ ופרי"ש קודשים יט, יח), ובפרט בשת הקהל, ובסמיכות להמשה עשר באב, תיקון החורב והגלות ע"י ביטול סיבת הגלות (שהיא החיפ

להשלים ולהוסיף בה, ולכן, יש למצוא ובהשגות דרכים להגביר ולהרחיב את הפעולה דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות הוותה.

ומעצרת לזה – לא להסתפק בהחלטה טובה שמחליט בפ"ע ביוחידות, אלא, לקבל החלטות טובות ביחד עם כו"כ משרא"ל, כדוע מ"ש כ"ק אדו"ע בקונטרס החלצו²⁷ (נרדפס ונפרסם ע"י כ"ק מ"ח אדמו"ר נשיא

דורנו) ש"ההסכם אשר עושים שנים או רבים יש לה חזיק הדבה יותר מההסכם שעושה בפ"ע כו"כ, ועוד ועיקר – שעל"ז יוכלו לבחון איש לרצונו ולדווח זה לזה ע"ד קיומן של ההחלטות הטובות בפועל ממש, אשר, עצם הידיעה אשר מוזן לזמן יצטרך לתת דין וחשבון לבשר-ודם מה הם ההחלטות הטובות שקיבל על עצמו, ומה עשה בפועל ממש – תפעל אירוזי ככל עניני העבודה כנראה במוחשי, וכמאמר ריב"ז לתלמידיו י"ה"ר שתהא מורה שמים עליכם כמורה בשר ודם²⁸, ואם לתלמיד ריב"ז נאמר כן – אנו מה נעלי אבתר²⁹.

ואם ישנם כאלו שיטענו שעבודתם היא וואם ישנם כאלו שיטענו שעבודתם היא באופן ד"הצנע לכת עם אלקי²⁹, ובמלא,

תובים ה"ל מלכים רפ"א), וגם על כאל"א משראל (ירושלמי מעליש ספ"ג), והתווך בה – שבמא"א משראל יש נציון משרח (מאור עינים ס"פ פניחח. לק"ל ש"ח ע" 599. ועוד).

- 24 ס"ח"מ תוצע"ט 207 – בשם הרמ"ז (לוח"צ ר"ס, ב, ע"ב ק"ב, ב).
- 25 מק"מ ק"ב, ועוד.
- 26 ד"ח אמ"ק ס"ל"א.
- 27 לוח"צ, ש"ש"ח ל"א מק"ר א"ל המשלה מה לזה שר"א"י לחזור אצל שולחו ולומר עשיתי של"חוח"ך" (פריש"י גיטין ב"ב א).
- 27 ס"ח"מ תר"ט ע"י ס"א.
- 28 בבית כ"ח, ב, חובת בת"א פמ"א (נ"ג, ס"א).
- 29 מכתב, ה, ח, ע"ב, ע"ב, ע"ב.

ש"קריינא דאינרתא איהו להי פרונוקא³⁰, למלא את השליחות מתוך מסירה ונתינה (דוגמת המטי"ץ דפינחס), ע"י הפצת התורה, כולל ובמיוחד פנימיות התורה כפי שנתבאר בתורת החסידות, בח"י היחידה שבתורה³¹ שע"י"ז מגלים בח"י היחידה שבבא"א משראל (האנשים הנשים והט"ס³²), נציון משיח³³, ועד להתגלות בח"י היחידה הכללית – משיח צדקתי³⁴.

ולכן, על כאל"א למלא השליחות שהוטלה עליו ע"י נשיא הדור, ולדעי, שמכיון שנתשיא הוא ל"ב כל קהל ישראל, בדוגמת הלב שמתנו מתפסט הדם לכל האברים ואח"כ חוזר הדם אל הלב³⁵, הרי, נוסף על מניי השליחות, ברחו נשיא הדור אם נתקיימה פעולת השליחות³⁶, בעת שחזר הדם לכל האברים (כל אנשי הדור) למקורו בלב כל קהל ישראל³⁷, ומסיף בחר שאת וביתר עוז בהמשכת הברכות כ"י בכל הצטרך, בשמיות וברחניות גם יחד, לכל אלו שמתלמדים פעולת השליחות.

. אע"פ שכבר פעלו גדלות ופלאות בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה – הרי, כיון שמשיח צדקנו עדיין לא בא, הרי זו ההוכחה ביותר שנישאר עדיין מה

20 סנהדרין פ"ב, ס"א, פריש"י ב"ק ב"ג, וואח שחית ש"פ פניחח ס"ח"ד, ועוד.

- 21 וואח בארחה קונטרס ענינה של תורת החסידות ס"ח"ו ואל"ו, ש"ח"ג.
- 22 והבדשה יתורה בשנה זו – שנת תתת"ל – "רקחל את העם האנשים והנשים והטף, מי למען ישמעו ולמען ילמדו מ' ושמרו לעשות את כל דברי התורה האה"י (וי'ל לא, י"א, לבא"ל עתה נצטוו בה תופי תבורה תוסעה" (ת"מ"ס סוף ה"ל תלמוד) – י"א"ם אשר עמדת לפני ה' אלקי בתורה האמת ה' אלי המקל לל את העם ואשמיעם את דברי מ"י (פרישתו ד' י"ח"ד).
- 23 כמדרשו בכתוב (ב"ק ב"ג, י"ז) "ידר כוכב מעקב" – דק"א על מלך המשיח (ירושלמי תענית פ"ד ה"ח, וואח

לימוד בעשרה בעניני הגאולה

... ורבונו לפועל:

כיון שנמצאים על סף הגאולה האמיתית והשלימה שבה יהיו כל הענינים באופן של בלי גבול – צריכה להיות ה"טעמה" (בערב שבת, ש"טוב לטעום מכל תבשיל ותבשיל") מתבלי גבול דהגאולה, ע"י ההוספה בעניני התומ"צ באופן שלמעלה ממדידה והגבלה.

כיון שנמצאים על סף
הגאולה האמיתית
והשלימה שבה יהיו כל
הענינים באופן של בלי
גבול – צריכה להיות
ה"טעמה" מתבלי גבול
דהגאולה

ובפרטיות יותר – הוספה בלימוד התורה (מוספי לילות על הימים לעסוק בתורה"), הן נגלה דתורה והן פנימיות התורה, כולל לימוד עין יעקב, אגדה שבתורה, ש"ד"ב סודות התורה גוה"ז בה", ועוד ועיקר, לימוד פנימיות התורה, כדברי האדמו"ר (שיים ההילולא שלי בהמשה במנ"א) ש"בדורות אלו האחרונים מותר ומצוה לגלות זאת תחכמה", ובמיוחד לאחרי שנתבארה בתורת החסידות באופן ששייך להבה והשגה דכא"א משרא"ל.

והדגשה מיוחדת על ההוספה בלימוד התורה בעניני הגאולה – הן בגולה דתורה, ובפרט בספור של חמ"ב"ם שכולל גם החלכות ששייכות לזמן הגאולה, כמו הלכות בית המדרש (שלמדם זה-עתה בימי בני המצרים), וכן הלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח, והן בפנימיות התורה, שנוסף לכך שכללות הלימוד דפנימיות התורה מקרב את הגאולה, "בהאי חיבורא דילך (תורתו של ריב"ז"). יפקוין ב'י מן גלותא ברחמי", יש עילוי מיוחד בלימוד החלקים דפנימיות התורה שמתבארים עניני הגאולה.

ומה טוב – שלימוד זה יהי באופן ד"עשירה (ציבור) שיושיבים (בהתשייכות וקביעות) ועוסקים (באופן של "עסקי") בתורה", כההדרה ד"דבר משנה" שלומדים במק"י אבות דשבת זה – פרק שלישי, שגם רומז לגאולה השלישית ובהמ"ק השלישי, שעל ידם נעשית התחמה בכפלים על בית ראשון ובית שני. (משיחת ש"פ ואתחנן, שבת דמזון, ט"ז מנחם-אב ה'תש"א – מורה)

היא – "יום שכלו בו מתי מדבר", שאז נתברר שבטלה המזירה שהיתה בתשעה באב, ומכאן ואילך "כולם שלמים ועומדים ליכנס לארץ", ומזה מובן שבהמשה עשר באב נתברר (באופן גלוי לעיני כל העולם כולו) שכבש נתבטלו כל הענינים הבלתי-רצויים דתשעה באב, החורבן והמלות ע"י ש"עלה אר" מסובכ" (במל אר"י), ובמילא, עומדים מוכנים לתכנס לארץ – בגאולה האמיתית והשללמה ע"י משיח צדקני.

וענין זה מודגש ביותר בדורנו זה – לחיזתו דור האחרון של המלות דור הראשון של הגאולה, בדומת הדור שה' בשנת הארבעים, הדור שסיים את ההליכה במדבר (דוגמת ענין המלות) ונכנס לארץ, אשר, אילו זכו היתה הפניסה לארץ בפעם הראשונה באופן של גאולה שאין אחרי' גלות, ועלכ"כ לאחרי ש"כלו כל הקיצין", הרי בודאי ש"כ"ו" לכניסה לארץ באופן של גאולה שללמה ונצחית שאין אחרי' גלות.

וזהו החוראה שלמדים מכללות הענין דחמשה עשר באב – שנמצאים במעמד ומצב של ולימות ("קיימא סיחא באשמומלות"), ועד שכבר סיימו כל עניני העבודה (אמלו "צחצוח הכפירות"), ועומדים מוכנים – "עמדו הכן כולכם" – להגאולה, "כולם שלמים ועומדים ליכנס לארץ", ובפשוטות, שכל בי"י, "בנקיטו ובנקיטו גו' בבנינו ובבנותינו", באים תיכף ומיד (ברגע כמימא, "עם עניי שמייא") לארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה עד אחרית שנה", ובאופן ד"דחכיב ה' אלקיך את גבולך", ומתוך "שירי חדש", לשון זכר, גאולה שאין אחרי' גלות.

(משיחת אור לט"ו באב ה'תשמ"ח - בכתי מונה)

מה אומר הרבי בנוגע לנתינת צדקה בלילה?

העני עומד ופושט ידו יותר מאלף ותשע מאות שנה...

... כמדובר כמ"פ שמה שמצינו שלילה אינו זמן דנתינת צדקה, ה"י רק בנוגע לנתינה לבגדי-צדקה בשעה שהעני אינו עומד לפניו, וכי"ב, משא"כ בשעה שהעני עומד על אתר, ולא עוד, אלא שתובע ופושט ידו – הרי, לא זו בלבד שצריכים ליתן לו גם בלילה, אלא יתירה מזו, שצריכים ליתן לו תיכף ומיד, ללא עיכוב אפילו לרגע אחד בלבד, כפס"ד השו"ע העובדא נדחים איש גם זו.

ומזה מובן גם בנוגע להחביעה ופשיטת יד דעהי"א מישראל וכלל ישראל (בלילה) בנוגע להגאולה, שהעני עומד ופושט ידו יותר מאלף ותשע מאות שנה... הרי מובן בפשוטות, בפשוטות שבפשוטות, שתכף ומיד ממש צריך הקב"ה ליתן "בעין יפה" מלידו המלאה הפתוחה הקדושה והחברה" הענין הכי עיקרי והכי פנימי בכל סדר החשתלשלות – גאולה האמיתית והשללמה ע"י משיח צדקני.

(משיחת אור ליום ג', י' מנחם-אב ה'תשמ"ט - בכתי מונה)

לחתאספ כ"כ ביחד כדי לעודד ולדו"א איש את רעהו בכל עניני העבודה ע"י ההתברות והדיווח מהתעשה בפועל ממש, וגם במשך הזמן שבין כניס לכניסו – באמצעות חילופי מכתבים או הטלפון, וכי"ב, שע"י יתוסף ביתר שאת וביתר עוז בכל עניני העבודה.

ויה"י שקבלת ההחלטה הטובה ע"י ההוספה ("דמוסיף יוסף") בכל הפעולות דהפצת התורה והיהדות המעיינות חוצה, עוד לפני הקיום האמיתית והשללמה ע"י משיח צדקני, בעיצומו של יום השבת, שבת חמון, ההתחלה ד"שבע דנחמתא", באופן ד'נחמה בפכילים".

ואז תקויים בקשת משה רבינו "אעבדי נא ואראה את הארץ הטובה אשר עבד הידן החר הטוב הזה (זו ירשלים) והלבנון (זה בית המקדש)"³³⁷ – ששמה רבינו 'עזאל ראשון הוא גואל אחרון'³³⁸, מכניס את כל בי"י לארץ באופן של גאולה נצחית שאין אחרי' גלות.

ואין ענין יוצא מידו פשוטו – גאולה האמיתית והשללמה ע"י משיח צדקני, 'בערינו ובנקיטו גו' בבנינו ובבנותינו'³³⁹, 'קהל גדול'³⁴⁰,

כולל גם כל בי"י מכל הדורות שלפני' – "הקיצו ורנו שוכני עפר'³⁴¹, ביחד עם כ"ק מ"ח ארמו"י נשיא דורנו, וכן אמרו"י, שיום

פעמי (בשראה בעצמי שיש צורך בכ"י), כדי לעורר ולדו"א עשיית החשוב דבק.

- 334) אבות פ"א מ"י. מס"ז.
- 335) פרשתו ג' בה ובפ"י.
- 336) ראה שמו"ר פ"ב, י' שם, ו' דב"ד ספ"ט. שעת"פ פ' רח"י (מס' יו"ד). ת"א ר"ש משפטים. ובפ"מ.
- 337) בא יו"ד, ט.
- 338) רמ"י לא, ז.
- 339) ישע"י כ"י, יט.

עבודתו ופעולתו היא במד "סוד"... ואין לו למסור דין וחשבון לבשר דם, כי אם, "לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה"³⁴² – הרי, גם אם האמת ה' כדבריהם שמתחילים מעשיהם הטובים בגלל העילל ד"הגעז לכת גו'", יש מקום לשיק"ל אם זוהי דרך עבודה המתאימה לדורנו זה שבו צריך להשתדל לפרסם עושי מצוה"י כדי שמתם ידא וכו יעשו כו', ועלכ"כ שיש מקום "לחשוש" שזוהי עצת היצר כרי שלא יעסוק בעבודתו כדבעי.

וזהו א' הטעמים לבקשה והצעה (בימים שלפנ"י)³⁴³ וגם בימים האחרונים בקשר לכניס השלוחים) שיכתבו ג' פעולות טובות שעשו במשך השנה החולפת – כדי לעורר ולדו"א עשיית החשוב צדק בפשו מהפעולות במלוי השליחות דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה כרי לקרב את הגאולה, כשיצטרך לכתוב³⁴⁴ (ולא רק לעצמו, אלא למסור לבשר דם) אלו הם הפעולות הטובות שעשייתו, ואז יראה ויורכה בעצמו (ללא צורך לשאל אצל ה"ר"י של"י – "עשה לך רב"³⁴⁵) האם יש לו עוד מה להוסיף...

ולכן, כדאי ונכון ביותר להוסיף ולהרבות בכוונתם כאלו – הן בנוגע להשליחות וכן בנוגע לכא"א מישראל בעניני השליחות שלו, כא"א לפי ענינו – לא רק פעם אחת או פעמיים בשנה, אלא במינים תכופים יותר,

- 340) כלשון המשנה בריש פרק שלישי דאבות שילומדים מבתת זו.
- 341) ראה שו"ע הושב"א ר"א סתפ"א. חובה במלא אר"י סק"ד סק"ב. רמ"א יו"ד סרמ"ס.
- 342) עשיית י"ב תמה.
- 343) לוי"ר מהתנה כמה פעלי מוסר שה' ליה פניס מוחו שבו היו כותבים המעשים טובים כו', ואף שאין זה דרכם של חסידים, שאינם זקוקים שה"פניקס" יזכר להם, אלא זוכרים בעצמם הו', מ"מ, יש מקום לכך באופן חד-

וכולם יחדיו – "ישוּבוּ הַנְּחִי"ם³⁸, לאֲרֵאנּוּ
הַקְּדוּשָׁה שֶׁתִּהְיֶה בְּאִפּוֹן שֶׁל הַחֲבֵת, "יִרְחֹב ה' /
אֶלְקֵיךָ אֶת גְּבוּלֶיךָ"⁴⁰, לִירוּשָׁלַיִם עִיר הַקְּדוּשָׁה
וּלְבֵית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי.

וְאִזּוּ יִהְיֶה גַם לִימֹד הַתּוֹרָה בְּתַכְלִית
הַשְּׁלֵמּוֹת (בְּקִשְׁתּוֹ מִשָּׁה) – "תּוֹרָה חֲדָשָׁה
מֵאִתִּי תֵצֵא", בְּאִפּוֹן שֶׁל רֵא"י⁴¹, "עַל עֵינֵי
וְאִבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ", עֵדֵי קִיּוּם הַשְּׁעָר
"וְנִגְלָה כְּבֹד ה' וְרֵאָו כֹּל בְּשַׂר יַחֲדָיו", בְּמַהֲרָה
בְּמִיּוֹנוֹ מִמֶּשׁ, וְ"לֹא יִעֲכָבוּ הַמְּקוֹם כַּהֲרֹף עֵינֶיךָ"⁴².

הַחֲלִילָה שֶׁלֹּ (עֲשֻׂדִים בָּאֵב, שֶׁחַל בְּיוֹם הַרְבִּיעִי
שֶׁבַע נִתְּלוּ הַמְּאֻרָוֹת) מִתְבַּדַּד מִשְׁבֵּת זֶה, אֲשֶׁר,
מִסֵּר נִפְשׁוֹ עַל הַפֶּצֶת הַתּוֹרָה וְהַמְעִיּוּנוֹת
בְּמַדְינָה חֲדָיָה, וְלֹאֲחֵרֵי יֵצִיאֵת כִּי"ק מוֹ"ח
אֲדַמְוִי"ד מִמְדִינָה חֲדָיָה וְנִשְׂאָר הוּא נִכְרֵם חֲיָחִידִי
שֶׁל אֲדַמְוִי"ד הַזֶּקֶן, אֲדַמְוִי"ד הָאֲמֻצִיעִי וְהַצִּי"צ
הַמְנַחֵיג בְּמַדְינָה חֲדָיָה, וְלִכְן פָּנוּ אֵלָיו גַּם בְּעִנְיֵי
חֲדָרְכָה וְכו', וְכֵן, וּבְגַלל פְּעוּלוֹתָיו בְּהַפְצַת
הַתּוֹרָה וְהַמְעִיּוּנוֹת נֹאסֵר וְהוּגְלָה וְנִסְתַּלַּק
בְּמַקּוֹם גְּלוּתוֹ כו',

40) שוֹפְטִים יט, ח.
41) רֵאָו לְקִי"ת צו יז, א-ב. שֵׁעַר הָאֲמוּנָה פ"ט, ס"ד"ה
42) מִפְּלִטָה וּפְרָשִׁי בַּא יב, מ"א.

יש לך שמחה במשפחה?

יום הולדת, ברית, בר מצוה או חתונה...

יש לך את כל הסיבות לתת הקדשה ב"יהי המלך"?

גם מתנה מקורית, גם הפצה בקנה מידה עולמי
וגם, והוא העיקר, עיזי תקרב ותחיש את התגלותו של הרבי מדי"ט
חדש: ניתן לחלק את ה"יהי המלך" כתשורה בשמחות
(כאשר על הכריכה המקומית והאחרית ניתן יהי להוסיף כיתוב)

כארה"ב: 778-6670 (718)
כאר"י: 04-840-3153

התקשר עכשיו:

מה אומר הרבי בנוגע ל"נפלאות"?

לפי כל הסימנים נמצאים ב"שנה שמלך המשיח יתגלה ב"
דובר כמ"פ בתקופה האחרונה שלפי כל הסימנים נמצאים אנו ב"שנה שמלך המשיח
יתגלה בו" (נוסף על החשבון דערב שבת לאחר חצות שמתחיל בשנת ה'תשנ"א) – כמדרשו
בהר"ת (שנתפסטי בכל ישראל) "הי' תחא שנת נפלאות אראנו", וּבִפְרָט שֶׁבַּמִּשְׁךְ הַשָּׁנָה רֵאָו
בְּפִעֵל (וִירָאָו עוֹד) כו"כ מְאֻרְעוֹת שֶׁחַם "נִפְלְאוֹת", וְיִתְדִירָה מוֹה, שֶׁכֵּל א' מַחֵם הוּא בְּאִפּוֹן
שֶׁל "פְּלֵא" גַם בִּיחֹס לַה"פְּלֵא" שֶׁלִּפְנֵינוּ, פְּלֵא לְגַבִּי פְּלֵא שֶׁמְעוֹרֵד חֲתֻפְעֻלוֹת חֲדָשִׁה.

.. וּבִפְרָט שֶׁבַּשָּׁנָה "נִפְלְאוֹת אֲרָאנוּ" עֲצֻמָּה הוֹלְכִים וּמִתְקַבְּרִים לְסִימָמָה שֶׁל הַשָּׁנָה . הַרִי
בִּדְאָו וּבִדְאָו שִׁצְרִיכָה לְהִיָּת הַגְּאֻלָּה הָאֲמִיזִית וְהַשְּׁלִימָה, "כִּימֵי צֶאֱתָךְ מֵאִרְצְ מִצְרַיִם אֲרָאנוּ
נִפְלְאוֹת", בְּפִעֵל מִמֶּשׁ, וְתִזְכֵּף וּמִיָּד, בְּעֵצְמוֹ שֶׁל שַׁבַּת נִחְמוּ שֶׁלִּמְחֻרַת ט"ו בָּאֵב, שֶׁבַע מִדְּוָשׁ
הַבִּלְ-גְּבוּל דִּהַגְּאֻלָּה הָאֲמִיזִית וְהַשְּׁלִימָה.

.. וְיֵשׁ לְהוֹסִיף לִימֹד וְהוֹרָאָה בְּשִׁינְיָנוֹת לַעֲנִין הַגְּאֻלָּה גַּם מִהַחֲתֻלַּת פֶּרֶק **שְׁלִישִׁי** –
"הַסְּתַכֵּל בְּשִׁלְשָׁה דְבָרִים":

"שְׁלִישָׁה דְבָרִים" (חֶסֶם) – יֵשׁ לוֹמֵר, שֶׁגַּם רוֹמֵז לְגְּאֻלָּה הַשְּׁלִישִׁית וּבִיהַמ"ק הַשְּׁלִישִׁי,
גְּאֻלָּה מִשְׁוֹלְשֵׁת וּבִיהַמ"ק מִשְׁוֹלֵשׁ, שֶׁכֵּלֵל ב' הַמְעֻלּוֹת דְּגְּאֻלָּה רֵאשׁוֹנָה וְשֵׁנִי, בֵּית רֵאשׁוֹן
וּבֵית שֵׁנִי, וְשִׁנְיָהֶם יַחַד.

"וְהַסְּתַכֵּל בְּשִׁלְשָׁה דְבָרִים" – "הַסְּתַכֵּל" דִּינְיָא, שְׁמוּרָה עַל הַעֵינָן וְהַחֲבִינוּנוֹת בְּהַעֲמָקָה
יְחִידִי בְּעֵינֵי הַגְּאֻלָּה ("שְׁלִישָׁה דְבָרִים"), מִתּוֹךְ צַפִּי" וְהַשְּׁוֹתֵקוֹת מִיּוֹחֲדוֹת, "אֲחִיכָה לוֹ בְּכָל יוֹם
שִׁיבֹבֵא", שִׁיבֹבֵא בְּכָל יוֹם, בְּיוֹם זֶה מִמֶּשׁ, וְעֵאכֹ"ל כְּשִׁעוּעוֹדִים עַל סֵף הַגְּאֻלָּה, שֶׁהַסְּתַכֵּלוֹת
בְּשִׁלְשָׁה דְבָרִים הֵינָן בִּיחֹד שֶׁאֵת וּבִיחֹד עוֹד.

וְיֵשׁ לְהוֹסִיף בְּזֶה גַם בְּשִׁינְיָנוֹת לְהַאֲמֹר לַעֲיֵל עַיִד הוֹסֵפָה בְּלִמְוֵד הַתּוֹרָה מִחֲמִשָּׁה עֵשֶׂר
בָּאֵב וְאֵילָךְ:

.. עַפ"ז יֵשׁ לְבֹאֵר הוֹרָאָה הַמְּשֻׁנָה "הַסְּתַכֵּל בְּשִׁלְשָׁה דְבָרִים" שֶׁנִּלְמַדַּת בְּיוֹם הַשַּׁבָּת
שֶׁלִּמְחֻרַת חֲמִשָּׁה עֵשֶׂר בָּאֵב – שֶׁאֵי שֶׁבַּחֲמִשָּׁה עֵשֶׂר בָּאֵב חֲחִלִּית כֵּא"א (וְהַחֲחִיל לְקִיּוּם
בְּפִעֵל) לְהוֹסִיף בְּלִימֹד הַתּוֹרָה, מ"מ, בְּיוֹם הַשַּׁבָּת שֶׁלִּמְחֻרַתוֹ צִדִּיק לְבַחֲוֹן ("הַסְּתַכֵּל") עוֹד
הַפֶּעֶם הַחֲחִלְלוֹת שֶׁלֹּ וּלְהוֹסִיף בְּהֵם עוֹד יוֹתֵר, בְּאִפּוֹן כְּפֹל, וְעוֹד שִׁיחֵי בְּאִפּוֹן הַמִּתְאַפֵּים וְרֵאָו
לְהַכְנִה (מַעֲיָן דְּרוֹמָמָא) לְהַבִּיל גְּבוּל ד'תּוֹרָה חֲדָשָׁה מֵאִתִּי תֵצֵא", הַשְּׁלִמּוֹת ד'אֲוִרִיאָו תְּלִיתָא"
בְּגְּאֻלָּה הַשְּׁלִישִׁית.

(קְטֻעִים מִשְׁחִדָּת ש"פ וְאַחֲתָנוּן, שַׁבַּת נְחֻמוֹן, ט"ז מְנוּחָם-אֵב ה'תּשַׁנ"א - מְנוּחָה)

מהי ההדגשה המיוחדת בט"ו באב שבדורנו זה?

שנמצאים במעמד ומצב של שלמות ועומדים מוכנים להגאולה
... מעלתו המיוחדת של חמשה עשר באב, אשר, הסיבה הראשונה בסדר המאורעות בזמן

כיצד יתכן שתהי' לו תורה ללא רבי?
 וכך זה בכל דור ודור ובכל שנה ושנה ובכל יום ויום ש"הזאמר דבר שלא שמע מרוב כאלו כו"ו, כיון שאם אין לו רבי, הוא לא יכול שתהי' לו שכינה ("אויב ער האט קיין רבי' ניט – קיין ער ניט האבן שכינה")?
 (תרגום תפשי משדחת ש"פ שמרני ה'תשס"ו – בלתי מתנה)

"ארתתנו" של כא"א מישראל

בתחלת וסיום עשרת הדברות מודגשת בעלותם של ישראל, כביכול, על הקב"ה:
 בתחלת עשרה"ד, "אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים" – שע"י נעשו ישראל עבדים עבדי של הקב"ה ("כדאי היא ההצאה שתהיו משועבדים לי") כמ"ש "כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים", ובנוגע לעבד עברי פוסקת התורה ש"הקונה עבד עברי כקונה אדון לעצמו".

ובסיום עשרה"ד, "יכל אשר לרעך" – הרי ע"פ מ"ש רש"י במסכת שבת בענין "זאחבת לרעך כמור", ש"רעך" קאי (גם) על הקב"ה, כמ"ש "רעך ורע אביך אל תעוּבו", "זה הקב"ה", יש לומר. שגם "וכל אשר" לרעך" שבסיום עשרה"ד קאי על הקב"ה, ונמצא, שכא"א מישראל נעשה בע"ה"ב על "כל אשר לרעך", דקאי (גם) על הקב"ה.

וכיון שכן, הרי, כשישראל מפרזים בכל התוקף שאינם רוצים המלות, "דאלאי גלות", מוכרח הקב"ה (כביכול) להוציאם מהגלות – הן מצד הענין "דעבדי חם", דכיון ש"קנה אדון לעצמו", צריך למלא רצונו של האדון ("עבדי חם") שרוצה לצאת מהגלות; והן מצד תבטלות דישראל על "כל אשר לרעך", זה הקב"ה, ובלשון חז"ל "צדיק (י)עמד כולם צדיקים" (גור והקב"ה מקיים".

ובפרט לאחר שהתורה מעידה ש"כלו כל הקוצי", וגם בנוגע לענין התשובה (יזאין חדב תלוי אלא בתשובה") מעידה התורה שכבר עשו תשובה ריבוי פעמים, ולא רק ביוה"פ, "זמן תשובה לכל כו' קץ מחילה וסליחה", אלא גם בכל יום ויום, וגי"פ ביום (בכל ג' התפלות דעוברת שחרית ומנחה), שמבטלים בתפלת העמידה "סלה לנו", ומברכים "ברוך אתה ה' חנון המרבה לסלוח", ו"הבטיחה תורה" שע"י התשובה "מדי הו' גואלך", "מדי" דייקא, "כמו שאנו מברכים (תיקף ומיד לאחר הברכה "חנון המרבה לסלוח") בדרך אתה ה' גואל ישראל", וכיון שזוהי ברכה, ה"ד דבר ברור שנועשה כן בפועל, "בלי שום ספק וספק ספקא בעולם".

וכל זה – בהוספה לענין הגאולה שבכללות הפרשה, כמודגש בשמה של הפ', – "ארתתנו":
 תתקן ד"זארתתנו" הוא – תפלתו של משה רבינו להכניס לארץ ישראל.
 וע"פ הידוע ש"כל נפש ונפש מבית ישראל יש בה מבחי' משרע"ה", ופועלת פעולתה על כל אחד ואחת מישראל, עד לענינים של מעשה בפועל – מובן, שתפלתו של משה להכניס לארץ ("זארתתנו") היא גם תפלת כא"א מישראל (מצד בה"י משה שבקרבם) להכניס לארץ בגאולה האמיתית והשלמה.

לשם מה צורכים רבי?

פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

"אנכי עומד בין ה' אלוקים וביניכם" (פרשתנו ה', ה')

ישנם הטוענים (במסכת זו מסתמא אין כאלו): לשם מה צריכים רבי, וכיזוי המכתב של רבי' בנוגע לזה, שישנם הטוענים בשביל מה זקוקים לממוצע ביניהם להקב"ה; הוא למדן, תלמיד חכם וכו', והוא בעצמו מספיק "אדול" כדי שיוכל להתעסק עם הקב"ה ללא ממוצע, והוא אינו זקוק לרבי.

באם יש לו איזו שאלה בדיון, הרי יש לו גמרא, ובאם הגמ' מאריכה יותר מדי אז יש לו שו"ע עם הלכות ברורות, באר היטב וכו'; איי מה שקשה על הריאת שמים: אזי לזה ישנו הרמב"ם, חובת הלבבות וישנם עוד הרבה ספרים ולא חסר לו רבי ככל.

לשם מה הוא זקוק לרבי?

יש את הקב"ה ואותו, וזהו כל העולם כולו ואין עוד מלבדם: זה כל המציאות: הקב"ה הוא ה"יש האמיתי", הוא ה"יש הנברא", ואין באמצע, אין אף מציאות ביניהם!

ורם טוענים שאמנם עד להקמת המשכן היו זקוקים להגיע למשה, היות ולהקים את המשכן רק משה יכול, שהרי לפני משה נסתלקה השכינה למעלה ע"י החטאים, ומשה חרדה מרקיע הא' לארץ, וכמובא במאמר ההלילולא בארונה, שצדיקים אחרים חרדו את השכינה עד לרקיע הא', ודקא משה יכול ה' לעשות את ה"ישכנתי בתוכם", "לארץ", ודקא הוא ה' יכול לקבל את התורה בסיני, "משא קיבל תורה מסיני".

טוענים גם: איזו-הכל-נמי, לפני מתן-תורה היו זקוקים למשה, אבל לאחר מתן-תורה כבר יש לו לבד את כל התורה עצמה, והוא לא צריך אף אחד, והרי זה אור"תא וקב"ה והוא הרי ישראל, ו"ישראל ואור"יתא וקב"ה כולא חד", ולא יותר.

וע"כ ישנה החרדה מנדב ואיבהו, שכבר ה' לעולמים, הגם שהם היו בתכלית השלמות, בכל-זאת עי"ז ש"הירו הלכה בפני רבי", זה גרם לענין המיתה.

והגם כלי' אליעזר ה' כמו התורה, כנתניתה מחר סיני, ועד שאבן שישב עלי' ר' אליעזר אמרו עלי' שהיא ה' סיני, אעפ"כ, כשאבן לשאלו אותו דין שיאמר מהי דעתו, שהרי אתה ר' אליעזר, ואתה הרי יכול לומר – אזי ר' אליעזר אמר שהוא אינו יכול, כיון ש"לא שמע מרב" ואזי "כאלו חולק על השכינה".

שזה כבר לאחר מתן-תורה, ובכ"ז אמורים "כאלו חולק על השכינה", היות ולאחרי מ"ת צריך להיות ה"אנכי עומד בין ה' אלוקים וביניכם לחמיד כלם את דבר ה'" – זה מוכרח להיות עי" ממוצע, רבי, ובאם לא הרי-זה "כאלו חולק על השכינה", לא רק שחסר אצלו, אלא "חילק" – הוא נפרד מהשכינה, מהקב"ה.